

Yhtenä iltana

Saaga Maria Heikkinen

Yhtenä iltana minä luin kirjaa. Yhtäkkiä minä näin että kuvat rupesi liikkumaan. Minä ravistelin päätäni ja jatkoin lukemista ja kaikki oli niinkuin ennenkin. Seuraavana päivänä minä taas luin samaa kirjaa ja yhtäkkiä rupesi kuulumaan puiden huminaa.

Minä katsoin ympärilleni mutta puita ei näkynyt. Kun minä katsoin kirjaan hahmot liikkui taas ja minä ravistelin päätä. Mutta mitään ei muuttunut. Yhtäkkiä tuli tosi paljon valoa kirjasta ja minä pistin silmät kiinni. Kun minä avasin silmät niin minä en enää ollut kotona vaan olin jossain ihan muualla.

Minä näin yhden miehen millä oli paljon partaa, melkein yhtä paljon kuin minun vaarilla. Ja minä kysyin:

- Tiedätkö sinä missä minä olen?

- Tiedän, sinä olet satumaailmassa. Se kirja mitä sinä luit on portti satumaailmaan.

-Häh?

-Se olin minä joka kirjoitin tämän kirjan.

- Mutta miksi tämä kirja on satumaailman portti?

- Minä en tiedä mitä tapahtui, tuli joku valo ja sitten minä olin täällä. Minä olen ollut täällä jo 31 vuotta.

- Okei, mutta kuinka täältä pääsee pois?

- En tiedä, mutta minä tiedän kuka tietää.

- Kuka?

- Taikuri.

- Missä se taikuri asuu?
- Hän asuu isossa punaisessa talossa missä ovi on vihreä. Jos kävelet eteenpäin sinä kyllä huomaat sen.
- Okei, Hei hei. Hetki, miksi sinä et halua tulla kotiin?
- Minä viihdyn täällä paremmin kuin maassa.
- Okei, hei hei.

Minä jatkoin matkaa. Yhtäkkiä minä huomasin ison punaisen talon missä oli vihreä ovi. Minä koputin oveen ja vanha pitkä mies kysyi:

- Kuinka minä voin auttaa neitiä?
- Minä haluaisin päästä takaisin maahan.
- Tule sisälle niin puhutaan siellä.
- Okei.

Kun minä kävelin lattia narsi, tuntui melkein kuin kävelisi lehtien päältä syksyisenä päivänä. Yhtäkkiä tuli tosi monta kirjaa lentäen kohti minua.

”Stop! Tämä on minun kaveri” - taikuri sanoi ja kirjat pysähtyi ja lensi pois. Olipa kummalliset kirjat, minä ajattelin. Sitten minä näin pienen pöydän jonka ympärillä oli kaksi tuolia. Me istuttiin siihen ja taikuri sanoi:

- Eeee.. tämä on vähän vaikea sanoa, mutta oletko sinä rohkea?
- Olen.

- Koska sinun pitää ensiksi mennä ihmissusien luolaan ja napata yksi karva sieltä. Sitten sinun pitää mennä ilkeiden mustekalojen jokeen ja ottaa vähän nahkaa ja sitten noitien vuorelle ja napata yksi finni. Ja sinä saat veitsen, lihapalan ja lampun mukaasi.
- No, koska minä aloitan? – minä kysyin
- Nytten, ja kiiruhda.
- Okei, hei hei.

Minä rupesin kävelemään ihmissuisen luolaan. Siellä oli ihan pimeää ja kaikki nukkui. Yhtäkkiä minä kuulin että jotakin nousi. Minä katsoin sinne ja näin silmät mitkä oli punaisemmat kuin tuli.

- Iii...k!

Minä juoksin pois mutta ihmissusi seurasi. Minä heitin nopeasti pois lihapalan. Ihmissusi jäi syömään lihaa. Minä hiivin lähemmäksi, nappasin pois karvan ja rupesin juoksemaan. Mutta ihmissusi huomasi minut ja luuli tietysti että minulla oli lisää lihaa. Taikuri oli sanonut että ihmissusi ei tykkää valosta. Minä otin taskulampun ja häikäisin ihmissuden silmät. Se pysähtyi ja minä pystyin juoksemaan ulos luolasta.

Minä juoksin ilkeiden mustekalojen jokeen. Minä näin että siellä oli yksi pitkä silta. Minä rupesin kävelemään siltaa pitkin. Yhtäkkiä lonkero yritti ottaa minua jalasta kiinni. Minä otin veitsen esille ja nappasin vähän nahkaa. Minä rupesin juoksemaan pois sillalta mutta en tiennyt että mustekalat oli tosi vihaisia. Minä katsoin jokeen ja näin tosi monta mustekalaa jotka yritti ottaa minua kiinni, lonkerot vain nousivat ja nousivat minua kohti. Yhtäkkiä yksi lonkero nappasi minua jalasta kiinni. Minä yritin ravistella pois lonkeron mutta se ei

päästänyt irti. Sitten minä muistin että minulla oli veitsi. Minä otin veitsen ja otin pois vähän nahkaa.

Yhtäkkiä kuului valtava karjaisu mustekalalta, se kuulosti ihan kuin isä olisi kuunnellut musiikkia kotona. Mustekala päästi minun jalan ja koska se mustekala karjaisi niin ne toiset pelästyivät ja uivat pois.

Minä rupesin kävelemään noitien vuorelle. Kun minä oli kävellyt vähän matkaa niin minä huomasin finnin maassa. Hassua, minä en edes ole tullut perille. No, pääasia, että löytyi. Minä katsoin kartasta ja näin että oli oikoreitti taikurin talolle, minä siis rupesin kävelemään.

Ensiksi minä näin lentäviä yksisarvisia. Sitten näin puita, jotka oli liiloja, vaaleanpunaisia, valkoisia ja kaikki eri värisiä. Tuli vastaan sateenkaariperhosia ja oli taikapölyä ilmassa ja oli kauniita lintuja. Joillakin oli jopa erilaisia symboleja rinnassa. Kun minä tulin taikurin taloon niin taikuri oli ovella ja me mentiin sisälle.

- Kuinka sinä pystyit tähän? taikuri kysyi.
- Se oli helppoa, minä sanoin.

Me mentiin isoon saliin jossa oli iso takka. Taikuri sanoi että minä antaisin kaikki osat ja minä annoin ne. Taikuri heitti ne takkaan ja sanoi hassun lauseen. Yhtäkkiä tuli portti minun eteen, me sanottiin Hei hei toisillemme ja minä hyppäsin portin läpi. Kun minä olin kotona minä sanoin:

- Huh huh... viimeinkin kotona.